

τεκμαίρεται, ἀλλ' ἀναρχός ἐστι καὶ ἀτελεύτητος, καὶ οὐ καθὼς Εὐνόμιος ἀνόητως ἀπὸ τῶν Πλάτωνι περὶ ψυχῆς ῥηθέντων, καὶ τῆς παρ' Ἑβραίοις τοῦ Σαββάτου ἀναπαύσεως ἀναπλάττει, μὴ εἰδὼς τὴν δύναμιν αὐτοῦ.

- δ'. Εἶτα τὴν κατὰ τοῦ μεγάλου Βασιλείου παρὰ τοῦ Εὐνομίου συκοφαντίαν, ὡς ἀγέννητον τὸν Μονογενῆ καλοῦντος ψευδῆ ἀποδείξας, πάλιν περὶ τὸ αἰδίδιον καὶ ὄν, καὶ ἀτελεύτητον τῆς τοῦ Μονογενοῦς δημιουργίας τε καὶ φωτός καὶ σκότους πανσόφως διεξεληθὼν, τὸν λόγον πληροῖ.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος Γ'. κεφ. δ'. 825—853.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Γ'. ΛΟΓΟΥ

- α'. 'Ο Γ'. δὲ λόγος τὸ ἀνέφικτον καὶ ἀκατάληπτον τῆς τῶν ὄντων εὐρέσεως διεξέρχεται. Ἐν ᾧ καὶ τὰ περὶ τῆς φύσεως καὶ διαπλάσεως τοῦ μύρμηκος παραδόξως ἐκτίθεται, καὶ τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν, «Καὶ ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα, καὶ ἡ ἐδὸς,» τῶν τε θεῶν ὀνομάτων τὰς προσηγορίας καὶ ἐρμηνείας, τὴν τε τῶν υἱῶν Βενιαμὴν ἱστορίαν διεξείσιν.
- β'. Εἶτα τὴν αἰώνιον ζωὴν, τοῦτέστι τὸν Χριστὸν τοῖς μὴ ὁμολογοῦσι θαυμαστῶς ὑπέδειξε, καὶ θρῆνον αὐτοῖς τὸν ἐπὶ τῷ Ἰεχονία τοῦ Ἱερεμίου ἐξετραγώδησε, πρὸς Μοντανὸν καὶ Σαβέλλιον οἰκείως ἔχουσι.
- γ'. Ἐπειτα τὸ αἰδίδιον τῆς τοῦ Υἱοῦ γεννήσεως, καὶ τὸ ταῦτο τῆς οὐσίας τῷ γεννήσαντι ἀχώριστον δείκνυσι· τὸ δὲ τοῦ Εὐνομίου ἀνόητον τοῖς κατὰ ψαμάθων παίζουσιν ἀπεικάζει νηπίοις.
- δ'. Μετὰ τοῦτο τὸν κυρίως ὄντα Υἱὸν, καὶ ἐν τοῖς κόλποις ὄντα τοῦ Πατρὸς, ἀπλοῦν τε καὶ ἀσύνθετον, καὶ μὴ κυριευόμενον παρὰ τοῦ Πατρὸς, μήτε δουλεύοντα, τὸν ἡμᾶς τῆς δουλείας ἀπαλλάξαντα, δείκνυσιν. Εἰ καὶ μὴ τοῦτο, οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ ὁ Πατὴρ, ὡς ἐν τῷ Γίῳ ὢν, καὶ ἐν ὢν, δούλος ἐσται· ἀπὸ δὲ τοῦ εἶναι ἢ τοῦ ὄντος ἐπωνυμία παρεσχημάτισται. Πάντα δὲ ταῦτα γενναίως καὶ θαυμαστῶς διεξετάσας τὸν λόγον πληροῖ.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος ΙΑ'. κεφ. ε'. 853—884.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΙΑ'. ΛΟΓΟΥ

- α'. 'Ο ΙΑ'. λόγος οὐ τῷ Πατρὶ μόνον τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἐπωνυμίαν ὀφείλεσθαι, ὡς φησιν ὁ Εὐνόμιος ὁ μιμητὴς Μανιχαίου καὶ Βαρδισάνου, ἀλλὰ καὶ Γίῳ, τῷ διὰ φιλανθρωπίαν καὶ ἀγαθότητα τὸν ἄνθρωπον πλάσαντι, καὶ διὰ σταυροῦ καὶ θανάτου ἀναπλάσαντι, ἢ τοῦ ἀγαθοῦ προσηγορία ὀφείλεται, δείκνυσιν.
- β'. Καὶ ὅτι οὐ διθεία ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, ὡς Μαρκίων ὁ ὁμόφρων αὐτοῦ οἶεται, πανσόφως ἐκ τῆς εὐαγγελικῆς ῥήσεως τῆς, Διδάσκαλε ἀγαθὲ, λεγούσης, καὶ τῆς τοῦ ἀμπελῶνος παραβολῆς, Ἡσαίου τε καὶ Παύλου ἀποδείκνυσιν· καὶ ὅτι οὐ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ὄντος ἢ ἀγαθοῦ, ἢ τὴν τοῦ Πατρὸς ἀλλοτριώσιν ὁ Υἱὸς ἀρνεῖται, ἀλλὰ καὶ τὴν τῶν γινομένων ἐξουσίαν προσήκειν αὐτῷ φησιν.
- γ'. Εἶτα τὴν τοῦ Εὐνομίου ἀμαθίαν καὶ τὸ ἀσυνάρτητον καὶ γελοῖον τῶν λόγων αὐτοῦ ἐκτίθεται, ἄγγελον τοῦ ὄντος τὸν Υἱὸν λέγοντος, καὶ κατώτερον τῆς θείας φύσεως, ὅσον τῶν ἑαυτοῦ ὁ Υἱὸς ὑπερέχει κτισμάτων. Πρὸς ἃ γενναίως καὶ σφοδρὰ ἡ ἀντίθεσις, καὶ ὁ ἐλεγχος ὀργιωτέρος, καὶ ὅτι ὁ χρηματίζων τῷ Μωϋσεῖ αὐτὸς ἐστὶν ὁ ὢν, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς, ὃς τῷ Μωϋσεῖ αἰτοῦντι, Εἰ μὴ αὐτὸς συμπορεύῃ ἡμῖν, μὴ με ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν εἶρκεν· ὅτι, Καὶ τοῦτόν σου τὸν λόγον ποιήσω· ὃς καὶ ἄγγελος καλεῖται παρὰ τε Μωϋσέως, καὶ Ἡσαίου· ἐν ᾧ παρήχθη, ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν.
- δ'. Μετὰ τοῦτο τὸ πλῆθος τῆς ἀντιρρήσεως δεδιώς, τὰ πολλὰ τοῦ ἀντιπάλου παρέδραμεν, ὡς ἥδη προανατραπέντα. Τὰ δὲ λείποντα διὰ τοὺς οἰομένους κράτιστα εἶναι, διὰ βραχέων ἐπιτεμὼν, τὴν τοῦ Εὐνομίου βλασφημίαν διελέγχει, λέγοντος, ὅπερ ἐπὶ πάσης τῆς κτίσεως ζῶα τε καὶ φυτὰ εἰσι, πρὸ τῆς ἰδίας γεννήσεως μὴ ὄντα· τοῦτο καὶ τὸν Κύριον εἶναι καὶ ὁμοίως τῆς τῶν βατράχων γενέσεως, φεῦ τῆς βλασφημίας.
- ε'. Πάλιν τε Κύριον αὐτόν, καὶ Θεὸν καὶ δημιουργὸν πάσης τε νοητῆς καὶ αἰσθητῆς κτίσεως ὁ Εὐνόμιος καλεῖ, παρὰ τοῦ Πατρὸς τὴν δύναμιν τῆς δημιουργίας, καὶ τὴν